

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. március hó 13. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2018. május 28. napján meghozott **8.B.952/2015/120.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

Az emberölés bűntettének kísérletét segítségnyújtás elmulasztása bűntettének minősíti (Btk. 166. § (1) bekezdés, (3) bekezdés 1. tétel, 2. fordulat).

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltást 3 (három) évre enyhíti.

A szülői felügyeleti jog megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a vádlott lakcíme helyesen: [lakcím].

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés j) pont] és kiskorú veszélyeztetésének bűntettében [Btk. 208. § (1) bekezdés] állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogva tartásban, illetve házi őrizetben töltött idő beszámításáról, ez utóbbiról akként, hogy négy nap házi őrizetben töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

A vádlott szülői felügyeleti jogát a 2002. december 19. napján született [gyermek neve] nevű gyermeke vonatkozásában megszüntette. A vádlottat 1.176.989,- forint bűnügyi költség

megfizetésére kötelezte, míg 197.755,- forint vonatkozásában úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és védője felmentés végett jelentettek be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.456/2015/3-II. számú átiratában az első fokú ítélet helybenhagyását és azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az első fokú ítélet jogi indokolását egészítse ki a törvényszék álláspontját alátámasztó eseti döntésekkel. Emellett arra is indítványt tett, hogy az ítélőtábla az ügyet a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen bírálja el. Egyúttal bejelentette, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem kíván jelen lenni.

A vádlott védője fellebbezését írásban részletesen indokolta, abban a fellebbezés irányát részben módosította.

A védő ezt a módosított fellebbezést a nyilvános ülésen fenntartotta, azt kis mértékben kiegészítette, pontosította.

A védelmi fellebbezés elsődlegesen az élet elleni bűncselekmény minősítésének megváltoztatására, annak a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző segítségnyújtás elmulasztásának vétségekénti minősítésére és arra irányult, hogy a másodfokú bíróság mentse fel a vádlottat a kiskorú veszélyeztetésének büntette miatt emelt vád alól.

Másodlagosan a védő annak megállapítását indítványozta, hogy a vádlott beszámítási képessége valamilyen fokban korlátozott volt a bűncselekmény elkövetésekor.

A büntetés kiszabása körében próbára bocsátást, vagylagosan pénzbüntetés kiszabását indítványozta. Ezt a fellebbezési nyilvános ülésen kiegészítette azzal, hogy harmadlagosan végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását és a vádlott előzetes mentesítését indítványozta.

A minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezés körében a védő dogmatikai kérdéseket is felvetett. Így rámutatott arra, hogy a tiszta mulasztásos bűncselekményeknél fogalmilag kizárt a kísérlet, ezért az emberölés kísérletének megállapíthatósága ilyen okból is megkérdőjelezhető. E vonatkozásban hivatkozott a Kúria jelen ügyben meghozott Bpkf.III.1.643/2018/2. számú határozatára, melynek [18] bekezdése a vádlott cselekményét tiszta mulasztásos cselekményként jelölte meg (másodfokú iratok 9. ssz.).

A kísérlet körében helyesbítette az írásban benyújtott fellebbezésének indokolását akként, hogy a konkrét ügyben nem az önkéntes eredmény elhárítás, hanem az önkéntes elállás kérdése is felmerülhet. Ugyanakkor nem vitatta, hogy a vádlott nem döntően belső elhatározásból, hanem az anyósa és részben a kislánya felszólítására értesítette a mentőket.

A minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezése körében arra hivatkozott, hogy bár az elsőfokú bíróság a vádlott tudatállapotára a tényállásban megállapítottakból kell következtetést levonnia, a törvényszék a tények körütekintő vizsgálatát elmulasztotta és kizárólag a vádlott beszámítási képességével foglalkozott. Nem értékelte kellő súllyal [tanú1] és [tanú2] tanúvallomásait, akik részletesen nyilatkoztak a vádlott viselkedéséről, miközben a mentősök a sértettet ellátták. A védő sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azokkal a telefonbeszélgetésekkel, amelyet a vádlott az ügyeletes orvossal, illetve a mentőszolgálat diszpécserével folytatott.

Álláspontja szerint e vallomásokból és telefonbeszélgetésekből arra vonható le következtetés, hogy a vádlott nem nyugodott bele a sértett halálának lehetőségébe. Ezért büntetőjogi felelőssége a mulasztásos emberölés kísérletében nem állapítható meg. Büntetőjogi felelősség azért terheli, mert elvárható lett volna, hogy a mentőket korábban értesítse, hiszen azt felfogta, hogy a sértett segítségre szorul. E körben azonban nem speciális, hanem általános segítségnyújtási kötelezettség terheli, ezért cselekménye a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző segítségnyújtás elmulasztásaként értékelhető.

A védő álláspontja szerint a kiskorú veszélyeztetésének büntette azért nem állapítható meg a vádlott terhére, mert nem fejtett ki olyan súlyos kötelességzegést, ami alkalmas lenne a tényállásban megkövetelt veszélyhelyzet megállapítására. Ezért e bűncselekmény alól indítványozta védenca felmentését.

A védelmi fellebbezés szerint indokolatlanul került kirendelésre a vádlott elmeállapotának megvizsgálására a[város neve1]-i, majd a [város neve2]-i szakértői páros. A korábban eljáró [város neve3]-i, illetve [város neve4]-i szakértői páros között ugyanis kizárólag abban volt ellentmondás, hogy a vádlott beszámítási képessége a bűncselekmény elkövetésekor enyhe vagy súlyos fokban volt korlátozott. A védő a BH 2004.43. és BH 2003.393. eseti döntésekre hivatkozva azzal érvelt, hogy a szakértői vélemény a bizonyítás egyik eszköze, ezért amennyiben a vádlott elmeállapotának egységes orvosi megítélésére a szakértők együttes meghallgatása ellenére nem kerül sor, úgy az in dubio pro reo elvének megfelelően, a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádlott terhére róni nem lehet. A kétség a vádlott javára értékelendő, azaz a vádlott beszámítási képességének valamilyen korlátozottságát indokolt megállapítani.

Az elsőfokú bíróság azonban előbb a [város neve1]-i , majd a [város neve2]-i szakértői párost rendelte ki és végül e két szakértői páros egybehangzó véleményére alapította a vádlott korlátozás nélküli beszámítási képességét.

A védő fenntartotta azt is, hogy a gyermekkorú [gyermek neve] nem tekinthető szavahihető tanúnak, figyelemmel arra, hogy ellentmondóan nyilatkozott a tekintetben, a lakásban tartózkodott-e a mentősök kiérkezésekor.

A fellebbezési nyilvános ülésen jelenlévő vádlott mindenben csatlakozott védőjéhez, egyúttal a személyi körülményeire nyilatkozott.

Az ítéletábra a felmentést célzó fellebbezést alaptalannak találta, de részben osztotta az élet elleni bűncselekmény eltérő minősítésére és a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezést.

A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint eljárva, a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált tekintet nélkül arra, hogy ki és milyen okból fellebbezett.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le és indokolási kötelezettségének is a szükséges mértékben eleget tett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, azt a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az iratok, illetve a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján a következők szerint helyesbítette, illetve egészítette ki:

A vádlott 2018 szeptemberétől határozatlan idejű szerződéssel [város neve], [oktatási intézmény neve] dolgozik [idegennyelv] nyelvtanárként.

A tulajdonát képezi a lakcíme szerinti, kb. 25.000.000-26.000.000,- forint értékű ingatlan, továbbá egy tíz éves, kb. 1.000.000,- forint értékű [személygépkocsi neve] típusú személygépkocsi (elsőfokú iratok 6. sorszámú jegyzőkönyv).

Kiegészítette az első fokú ítélet 3. oldalán feltüntetett 1. tényállást azzal a bevezető mondatral, hogy "2013. október 19. napján délelőtt a család arra készült, hogy a következő héten a vádlott szüleivel [ország neve] utaznak."

Kiegészítette a tényállás 4. oldal második bekezdésének utolsó mondatát akként, hogy "Az ügyeletes felajánlotta, hogy a sértetthez mentőt küld, azonban a vádlott a mentő küldését elhárította, **mert attól tartott, hogy ha bent tartják a feleségét a kórházban, akkor nem tudnak hétfőn elutazni ország neve]**."

Kiegészítette az első fokú ítélet 4. oldal negyedik bekezdését azzal, hogy "A vádlott ez alkalommal is aziránt érdeklődött, hogy mennyi ideig tartják bent a kórházban a feleségét".

Helyesbítette az első fokú ítélet 4. oldal nyolcadik bekezdését akként, hogy a sértett halála 2014. december 1-jén következett be (elsőfokú iratok 14. sorszám alatti halotti anyakönyvi kivonat). Ugyanez a dátum helyesbítésre szorult az indokolás 11. oldal ötödik bekezdésében is.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt helyesbítésekkel és kiegészítésekkel képezte a felülbírálat alapját.

A büntetőeljárás során a vádlott érdemi vallomást nem tett, a nyomozási bíró előtti meghallgatásakor a bűncselekmény elkövetését nem ismerte el.

A vádlott és a sértett házasságára, kettőjük közötti kapcsolatra, a vádlottnak a mentők kiérkezésekor a lakásban tanúsított magatartására azonban több tanúvallomás is a bíróság rendelkezésére állt. A vádlott személyiségére vonatkozóan pedig szokatlanul nagy számú szakértői vélemény beszerzésére került sor.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítás anyagává tette a gyermekkorú [gyermek neve] nyomozási bíró előtt tett tanúvallomását is. Az ítélet tábla nem osztotta a védelem azon álláspontját, hogy e tanú szavahihetősége aggályos. E vonatkozásban a másodfokú bíróság mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával. A védelem kizárólag arra az egyetlen ellentmondásra alapította a tanú szavahihetőségének megkérdőjelezését, hogy a tanú eltérően vallott arról, a lakásban tartózkodott-e a mentősök kiérkezésekor. A nyilvános ülésen elhangzott perbeszédében azonban maga a védő is elismerte, hogy a tanúnak az igazságügyi pszichológus szakértő előtt tett nyilatkozata bizonyítékként nem vehető figyelembe (a tanú ugyanis a szakértő előtt tett olyan nyilatkozatot, hogy a mentők kiérkezésekor nem volt a helyszínen).

Azt, hogy [gyermek neve] az előbb írt időpontban a lakásban volt, [tanú2] tanú és közvetve [tanú3] tanú is megerősítette.

A tanú szavahihetőségét vagyis azt, hogy az általa átélte, vele megtörtént eseményeket adta elő, az

igazságügyi pszichológus szakértői vélemény is alátámasztotta. A védő által hivatkozott ellentmondás egyébként sem a vallomás lényegi részét érintette.

A bizonyítási eljárás lényegi kérdését az jelentette, hogy a vádlott beszámítási képessége akár állandó jelleggel, akár a bűncselekmény elkövetésekor valamilyen fokban korlátozott volt-e. A vádlotti tudatállapot ugyanis nyilvánvalóan kihat a felismerési és az ennek megfelelő cselekvési képességeire is.

A szakértői vélemények közötti ellentmondásokra figyelemmel, a védői állásponttal ellentétben indokolt volt a vádlott elmeállapotának többszöri vizsgálata és az újabb szakértői vélemények beszerzése. Az elsőfokú bíróság a szakértőket a tárgyaláson is meghallgatta (elsőfokú iratok 120. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) és a szakértők által elmondottakat, valamint a szakértői véleményeket egybevetette, azokat körültekintően megvizsgálta, mérlegelte. Az elsőfokú bíróság iratszerű és meggyőző indokát adta annak, hogy a szakértői vélemények közül miért a kecskeméti, illetve a szegedi szakértők véleményét fogadta el a tényállás megállapításánál. (Itt helyesbíti a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 14. oldal hatodik és 16. oldal ötödik bekezdését akként, hogy a[város2 neve]-i szakértő neve helyesen: [szakértő1]).

Valamennyi szakértő egyetértett abban, hogy a vádlottnak súlyos személyiségzavara van. Ellentmondás abban volt, hogy ez a beszámítási képességét érintette-e és ha igen, milyen mértékben.

Az elsőfokú bíróság által is hivatkozott [szakértő2] igazságügyi pszichiáter szakértő nyilatkozata szerint a vádlottat súlyos személyiségzavara a felismerési és a felfogási képességében valamennyi ideig gátolta, de korrekcióra huszonnégy óra alatt többször lehetősége volt. Az elsőfokú bíróság az ítélet 16. oldal hetedik bekezdésében iratszerűen, logikusan megindokolta, hogy a szakértői vélemények közül miért a[város neve2]-i és a [város neve1]-i szakértők véleményét fogadta el a tényállás megállapításánál. Ezzel az okszerű következtetéssel a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

Erre figyelemmel a szakértői vélemények eltérő mérlegelésére és ily módon a vádlott beszámítási képessége valamilyen mértékű korlátozottságának megállapítására irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróságnak az ily módon megállapított tényállásból kellett következtetést levonnia a vádlott tudattartalmára, szándékára. Az elsőfokú bíróság következtetéseit a másodfokú bíróság csak részben osztotta.

Az irányadó tényállás szerint a sértett 2013. október 19. napján a délelőtti órákban lett rosszul és került olyan egészségi állapotba, amely miatt segítségre szorult. Ez az állapot 2013. október 20. napján 12 óra 50 percig, azaz a mentők kiérkezéséig tartott.

A vádlottat, mint a sértett férjét, azaz hozzátartozóját, az elkövetéskor hatályban volt, az elsőfokú bíróság által hivatkozott Ptk., de a másodfokú eljáráskor hatályban lévő Ptk. [4:24. § (1) bekezdése] alapján is speciális jogi kötelezettség terhelte a segítségnyújtást illetően.

Ennek a kötelezettségének azonban csak többszöri felhívás után tett eleget.

A magas vérnyomás következtében kialakult agyvérzés folytán a sértett életveszélyes állapotba

került, ami ellátatlanság esetén halálhoz vezetett volna, a halálos eredmény csak a véletlen folytán maradt el. Az azonban tényként állapítható meg, hogy az agyvérzés a sértettnél maradandó fogyatékossgot eredményezett.

Az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokra figyelemmel azt állapította meg, hogy a vádlott felismerte a sértett állapotát és helyzetét, ennek ellenére a legelemibb segítségnyújtási kötelezettségét is elmulasztotta.

Ugyanezen tényekből, továbbá arra figyelemmel, hogy a vádlott beszámítási képességében nem volt korlátozott, az elsőfokú bíróság azt a következtetést is levonta, hogy a vádlott felismerte, hogy orvosi segítség nélkül a sértett halála is bekövetkezhet, és bár a sértett halálát nem kívánta, azonban az általa is előre látott eredményhez közömbösen viszonyult (első fokú ítélet 17. oldal utolsó előtti bekezdése).

A másodfokú bíróság ezzel a következtetéssel nem értett egyet a következők miatt:

Az eljárás során nem merült fel olyan indíték, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a vádlottnak akárcsak az eshetőleges szándéka is kiterjedt volna a sértett halálára.

A kihallgatott tanúk, így maga a sértett is elismerte, hogy az anyagi problémák miatt gyakoriak voltak a házastársak között a veszekedések, de mint ahogy az irányadó tényállás is tartalmazza, ezek nem vezettek tettlegességhez.

A tanúk, így a vádlott szomszédai, [tanú4] és [tanú5], valamint a sértett alátámasztották, hogy a veszekedéseket a sértett kezdeményezte, a szomszédok is leginkább az ő hangját hallották.

[szakértő3] igazságügyi pszichológus szakértő tárgyalási nyilatkozata szerint a vádlott a mintegy tíz órán keresztül tartó szakértői vizsgálatot is békésen tűrte, indulatosságot ez idő alatt sem tapasztalt nála (elsőfokú iratok 62. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal)).

A tanúvallomások szerint a sértett intézte a család ügyeit, amit a vádlott is elfogadott. Az időnkénti veszekedések a vádlott számára a családi együttélés normáiba belefértek, semmi nem támasztja alá azt, hogy a vádlottban emiatt idővel olyan szándék alakult ki, amellyel a sértett halálát kívánta.

A[szakértő2] igazságügyi orvosszakértő által is elfogadott [szakértő3] igazságügyi pszichiáter által készített szakértői vélemény szerint a vádlott váratlan helyzetben döntésképtelen. Az, hogy a sértett hosszú ideje csak feküdt, nem vett részt az utazási előkészületekben, számára szokatlan, atipikus helyzet volt, amelyben döntenie kellett volna. A vádlott azonban épp személyiségzavarából adódóan a döntést mástól várta, eddigi életvitelében az volt a természetes, hogy a döntéseket a felesége hozta meg, illetve azt remélte, hogy a helyzet majd magától megoldódik.

A vádlott szükségképpen észlelte azt, hogy a felesége eszméletlen és hányt is, de mert néha kinyitotta a szemét és apróbb mozgásokra is képes volt, meg sem fordult a fejében, hogy a sértett akár meg is halhat.

Bár a gyermeke is többször figyelmeztette arra, hogy hívni kellene a mentőket, a vádlott nem hallgatott rá, számára a gyermek nem volt domináns, így a gyermek figyelmeztetése nem ért célba.

A vádlott csak 2013. október 20. napján 12 óra 13 perckor hívta fel az orvosi ügyeletet. Pontosan

nem állapítható meg, hogy mikor, de 2013. október 19. napjának délelőttjétől ezen időpontig terjedő időben szükségképpen felismerte azt, hogy a sértett olyan állapotban van, amelyben segítségre szorul.

A vádlott végül anyósa határozott fellépésére 2013. október 20. napján 12 óra 43 perckor hívta ki a mentőket.

A védő a fellebbezésének kiegészítésében nem vitatta, hogy a vádlott javára önkéntes eredményelhárítás nem állapítható meg. Ez a konkrét ügyben nem csak azért nem bír jelentőséggel, mert a vádlott nem belső elhatározásra, hanem külső hatásra cselekedett, hanem azért sem, mert nem eredmény-bűncselekménnyről van szó.

Azt, hogy a vádlottban a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetősége nem merült fel, a személyiségjegyein kívül a védő által hivatkozott tanúk, [tanú2] mentőápoló és [tanú1] vallomása, továbbá az orvosi ügyelettel és a mentőállomás diszpécserével folytatott telefonbeszélgetés hanganyaga is alátámasztja. Az elsőfokú bíróság e telefonbeszélgetésekből csak a vádlottra terhelő részeket tette a tényállás részévé. A tényállás kiegészítéséből azonban az a következtetés vonható le, hogy a vádlottban nem merült fel a sértett halálának a lehetősége, hiszen folyamatosan aziránt érdeklődött, meddig tartják bent a kórházban a feleségét. Ez arra utal, a vádlott a felesége magatehetetlen állapota ellenére abban bízott, hogy a hétfői napon el tudnak utazni [ország neve] Ez a tény megint csak azt támasztja alá, hogy a sértett halálának a lehetősége a vádlottban fel sem merült.

Mindezek alapján a vádlott tényállásban részletezett magatartása élet elleni bűncselekményt nem valósított meg. Ugyanakkor a vádlott felismerte azt, hogy a sértett állapota folytán segítségre szorul, de speciális jogi kötelezettségét megszegve, ezt elmulasztotta. Ezzel a magatartásával megvalósította a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés 1. tétel 2. fordulata szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztásának a büntettét.

A másodfokú bíróság alaptalannak ítélte a védelmi fellebbezés felmentésre irányuló részét. A kiskorú veszélyeztetésének büntette körében mindenben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját. E bűncselekmény megállapítását nem zárja ki [sértett neve] sérelmére elkövetett bűncselekmény eltérő minősítése. Az irányadó tényállás szerint a gyermekkorú [gyermek neve] folyamatosan aggódott édesanyjáért, és ennek hangot is adott azzal, hogy a vádlottat többször kérte a mentők értesítésére. A vádlott azonban eziránt teljes közömbösséget tanúsított, a gyermekét sem nyugtatta meg. A vádlott sem apaként, sem pedagógusként nem foglalkozott a gyermek érzelmeivel, a gyermeket gyakorlatilag szülői szerepbe kényszerítette. Az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény szerint a történetek a gyermek személyiségének fejlődését mélyen érintették, kihatásaival a későbbiekben is számolni kell. A vádlotti magatartás tehát egyértelműen veszélyeztette a gyermek erkölcsi és érzelmi fejlődését.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a minősítés megváltoztatására figyelemmel a másodfokú bíróság az enyhítő körülmények közül mellőzte a kísérletet. További enyhítő körülményként vette figyelembe azt, hogy a vádlott hosszú ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt (gyanúsított kihallgatására 2015. január 26. napján került sor).

Súlyosító körülményként értékelte, hogy a vádlott mulasztása folytán a sértettnél maradandó fogyatékossgá lépett fel.

A segítségnyújtás elmulasztásának büntettét a törvény három évig, a kiskorú veszélyeztetésének büntettét egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 81. § (1) és (3) bekezdése szerinti halmazati szabályokra is figyelemmel, a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középérték négy év három hónap szabadságvesztés.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a számba vett enyhítő körülmények túlsúlyára és nyomatékára, így különösen a vádlott személyiségzavarára figyelemmel, a középértéknél lényegesen enyhébb szabadságvesztéssel is elérhetők a Btk. 79. §-a szerinti büntetési célok.

Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztést 2 év 6 hónapra enyhítette. Az ilyen tartamú szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján törvényben kizárt. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a bűncselekmények tárgyi súlyára figyelemmel, ennél enyhébb tartamú szabadságvesztés súlytalan lett volna, és nem felelt volna meg a Btk. 80. § (1) bekezdése szerinti büntetés kiszabási elveknek.

A bűncselekmények jellegére és a vádlott személyiségére tekintettel, a másodfokú bíróság a közügyektől eltiltás tartamát is enyhítette a rendelkező részben írt 3 évre.

A másodfokú bíróság a szülői felügyeleti jog megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzte, figyelemmel arra, hogy a másodfokú eljárás idején hatályos Ptk. 4:191. § (2) bekezdése szerint ennek megszüntetése a bírói mérlegelés körébe tartozik. A jelen ügyben a gyermek a tizenhatodik életévét betöltötte, a vádlottól külön él, ezért a szülői felügyeleti jog megszüntetése nem indokolt.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a védelmi fellebbezést részben alaposnak találta, és az első fokú ítéletet hivatalból felülbírálván, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott személyazonosító okmánya alapján megállapította a vádlott helyes lakcímét.

Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) bekezdése és a Be. 458. § (1) bekezdés a) pontja alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2019. március 13.

Dr. Benedek Tibor sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk.
előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.I.536/2018/13. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 8.B.952/2015/120. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. március 13.

Dr. Benedek Tibor sk.
a tanács elnöke

